Domoljubni radio

Portal domoljubnog radija

Večeras u 18 sati u novogradiškoj Gradskoj vijećnici predstavljanje knjige “Jasenovac i posljeratni jasenovački logori”

Antun Brađašević · Friday, July 9th, 2021

O spomenutoj promociji donosimo osvrt prof. Ante Vukšića predsjednika Udruge roditelja poginulih hrvatskih branitelja s novogradiškog područja.

Promocija knjige Jasenovac i posljeratni jasenovački logori

Ispred mene je opsežna i iznimno kvalitetna knjiga profesora Stipe Pilića, nekadašnjeg hrvatskog branitelja, pripadnika 101. brigade HV, 204. vukovarske brigade te sudionika vojno-redarstvenih akcija Bljesak i Oluja. On je jedan od utemeljitelja Hrvatske družbe povjesničara „Dr. Rudolf Horvat" čiji je cilj propitivanje povijesnih događaja te prezentacija radova s povijesnom tematikom i razotkrivanje komunističko- partizanskih zločina tijekom i nakon Drugog svjetskog rata. On je i autor povijesnih knjiga i mnogih radova o prešućenim žrtvama iz tog razdoblja. U očima onih koji žale za Jugoslavijom i onih koji se uporno drže jugokomunističke historiografije on je povijesni revizionist. A što je njegov grijeh, a i grijeh ostalih hrvatskih i povijesnih revizionista uopće? Prije svega oni propitkuju kontroverzne povijesne teme i pokušavaju te teme javnosti prezentirati objektivno na temelju autentičnih povijesnih izvora, dokumenata koji se kriju po mnogim arhivima, na temelju materijalnih dokaza te svjedočenjem autentičnih svjedoka. Za komunističke povjesničare koji se i danas drže zacrtanih dogmi, oni su negativci iako po tumačenju objektivne svjetske povijesne znanosti, revizija povijesnih događaja, na temelju novih ili skrivenih dokumenata je poželjna i stremi napretku na svim poljima znanosti (Galileo i Kopernik su revidirali dotadašnje mišljenje o obliku Zemlje), oni su platili visoku cijenu, ali se dugoročno za znanost isplatilo. Poznati komunistički povjesničar Dušan Bilandžić je u jednom razgovoru rekao da povijest koja je pisana u komunističkoj Jugoslaviji treba zapaliti i na temelju objektivnih povijesnih izvora napisati pravu povijest (Gvozdansko, Zrin, Srb, Brezovica, Jazovka, Jadovno itd.).

U knjizi Jasenovac i posljeratni jasenovački logori autor donosi mnoštvo činjenica i objektivnih prosudbi na temelju dokumenata pronađenim u mnogobrojnim arhivima, na temelju mnogobrojne literature i u razgovoru s ljudima koji su bili svjedoci tih događanja. Svatko tko pročita ovu knjigu čut će za mnoge pojmove i događaje koji se u jugokomunističkoj historiografiji nikad nisu spominjali.

Autor knjige objašnjava geostrateški položaj Jasenovca kroz zadnja dva stoljeća koji će od 1849. i donošenjem Ustava – kako se zvao još jedan velikosrpski program, postati središnja točka velikosrpske politike prema tzv. zapadnim srpskim zemljama. Iz knjige ćete naučiti sve bitno o srpskoj povijesti

19. i 20. stoljeća i genezi velikosrpske ideje do današnjih dana (od Načertanija do Srpskog sveta).

U knjizi su opisane demografske, gospodarske, kulturne, vjerske i međunacionalne prilike Jasenovačke Posavine do iza Drugog svjetskog rata. Posebno je opsežno i vjerno opisao obitelj Lazara Bačića, najvećeg gospodarstvenika, mecenu i političara, pobornika velikosrpske politike i jednog od optuženika u tzv. Veleizdajničkom procesu. Iako je Milorad Pupovac nedavno tvrdio da su ga ubile ustaše u Jasenovcu što je njegova još jedna velika laž, čovjek je umro 12.05.1941. u Zagrebu i sahranjen u Mirogojskim arkadama. Sudbina je htjela da umre u frankovačkoj državi, a cijeli život najviše se borio protiv frankovaca. Hrvatsko- srpski odnosi su se jako pogoršali od 1881. godine uključivanjem Vojne krajine u Bansku Hrvatsku, a posebno su se zaoštrili u vrijeme banovanja Khuena Hedervarya. Bilo je to vrijeme kada Nikola Stojanović u Srbobranu tiska velikosrpski uradak „Do istrage vaše ili naše", a u Jasenovačkoj Posavini dogodila su se i prva ubojstva Hrvata od strane Srba. Odnosi su se i dalje zaoštravali a u vrijeme Kraljevine Jugoslavije u Uštici i Jasenovcu se osnivaju četnička udruženja.

U knjizi se dalje opisuje osnutak Sabirnog i radnog logora Jasenovac i to u industrijskim objektima Lazara Bačića u koji je još 1937. ušla jugoslavenska kraljevska vojska, a poslije sloma Kraljevine Jugoslavije ulazi vojska NDH gdje od kolovoza 1941. egzistira logor Jasenovac.

Autor spominje tzv. Valerijanov memorandum kojeg su tvorci velikosrpski krugovi na čelu sa SPC, a nažalost prihvaćen je i od komunista. U inozemstvo ga je iznio Miloš Sekulić te je njime cijelo vrijeme mahala kraljevska izbjeglička vlada nastojeći ocrniti hrvatsku državu kao genocidnu tvorevinu. Memorandum je tiskan u emigrantskom listu Srbobran u SAD-u a objavljen je i u New York Timesu.

Autor dalje govori o postojanju poslijeratnih logora do 1948. za nepoćudne Hrvate i Nijemce, a do 1951. za informbirovce, a to zaključuje na temelju mnogih dokumenata i ljudi koji su bili svjedoci tog vremena te o mnogobrojnim žrtvama tog razdoblja.

U knjizi se govori i o poslijeratnim iskapanjima s ciljem utvrđivanja broja ubijenih, prije svega zbog reparacija prema Njemačkoj, godine 1946., 1950., 1957., 1964. te 1984. godine. U dokumentu od 27. lipnja 1964. s potpisom Vide Bradar, Antona Pogačnika opisuju se iskapanja na desnoj i lijevoj obali Save i

predmeti koji su pronađeni u grobnicama. Sveukupno do sada i na jednoj i na drugoj strani rijeke Save pronađeno je sveukupno 725 kostura, a pronađene stvari u grobovima su sljedeće: Žlice, emajlirane posude, češljevi, porculanske šalice, boce, pleteni koševi, pokrivači, džemperi, vunene čarape, muška odijela, muške cipele, čizme, zlatnici, novac, dječje cipelice, četkice za zube, šalovi, kišobrani. Partizanski književnik Vjekoslav Kaleb u jednom razgovoru je rekao da je u Jasenovcu stradalo najviše Hrvata. Tajnik SUBNOR-a Jugoslavije Drago Milanković na sjednici Predsjedništva SUBNOR-a NRH rekao je : „Treba voditi računa o tome da u Donjoj Gradini nisu samo naše grobnice, nego ima tu njemačkih i ustaških grobova". Postavlja se pitanje zašto Tito nije nikada posjetio Jasenovac. Od šezdesetih godina gradi se mit o Jasenovcu, on je kulminirao devedesetih godina u službi velikosrpske propagande i agresije na RH i BiH, a on u kontinuitetu traje i danas, a nažalost prihvaća ga i naša vlast, a realizira se kroz agresivnu promidžbu Memoranduma II i Srpskog Sveta (Filmovi) s dugoročnim ciljem ostvarenja jedinstvene srpske države- Velike Srbije u kojoj će živjeti svi Srbi, ali na račun okolnih zemalja i naroda, od Gevgelije do Triglava.

Ante Vukšić, prof.

Promocija knjige Jasenovac i posljeratni jasenovački logori

Ispred mene je opsežna i iznimno kvalitetna knjiga profesora Stipe Pilića, nekadašnjeg hrvatskog branitelja, pripadnika 101. brigade HV, 204. vukovarske brigade te sudionika vojno-redarstvenih akcija Bljesak i Oluja. On je jedan od utemeljitelja Hrvatske družbe povjesničara „Dr. Rudolf Horvat" čiji je cilj propitivanje povijesnih događaja te prezentacija radova s povijesnom tematikom i razotkrivanje komunističko- partizanskih zločina tijekom i nakon Drugog svjetskog rata. On je i autor povijesnih knjiga i mnogih radova o prešućenim žrtvama iz tog razdoblja. U očima onih koji žale za Jugoslavijom i onih koji se uporno drže jugokomunističke historiografije on je povijesni revizionist. A što je njegov grijeh, a i grijeh ostalih hrvatskih i povijesnih revizionista uopće? Prije svega oni propitkuju kontroverzne povijesne teme i pokušavaju te teme javnosti prezentirati objektivno na temelju autentičnih povijesnih izvora, dokumenata koji se kriju po mnogim arhivima, na temelju materijalnih dokaza te svjedočenjem autentičnih svjedoka. Za komunističke povjesničare koji se i danas drže zacrtanih dogmi, oni su negativci iako po tumačenju objektivne svjetske povijesne znanosti, revizija povijesnih događaja, na temelju novih ili skrivenih dokumenata je poželjna i stremi napretku na svim poljima znanosti (Galileo i Kopernik su revidirali dotadašnje mišljenje o obliku Zemlje), oni su platili visoku cijenu, ali se dugoročno za znanost isplatilo. Poznati komunistički povjesničar Dušan Bilandžić je u jednom razgovoru rekao da povijest koja je pisana u komunističkoj Jugoslaviji treba zapaliti i na temelju objektivnih povijesnih izvora napisati pravu povijest (Gvozdansko, Zrin, Srb, Brezovica, Jazovka, Jadovno itd.).

U knjizi Jasenovac i posljeratni jasenovački logori autor donosi mnoštvo činjenica i objektivnih prosudbi na temelju dokumenata pronađenim u mnogobrojnim arhivima, na temelju mnogobrojne literature i u razgovoru s ljudima koji su bili svjedoci tih događanja. Svatko tko pročita ovu knjigu čut će za mnoge pojmove i događaje koji se u jugokomunističkoj historiografiji nikad nisu spominjali.

Autor knjige objašnjava geostrateški položaj Jasenovca kroz zadnja dva stoljeća koji će od 1849. i donošenjem Ustava – kako se zvao još jedan velikosrpski program, postati središnja točka velikosrpske politike prema tzv. zapadnim srpskim zemljama. Iz knjige ćete naučiti sve bitno o srpskoj povijesti

19. i 20. stoljeća i genezi velikosrpske ideje do današnjih dana (od Načertanija do Srpskog sveta).

U knjizi su opisane demografske, gospodarske, kulturne, vjerske i međunacionalne prilike Jasenovačke Posavine do iza Drugog svjetskog rata. Posebno je opsežno i vjerno opisao obitelj Lazara Bačića, najvećeg gospodarstvenika, mecenu i političara, pobornika velikosrpske politike i jednog od optuženika u tzv. Veleizdajničkom procesu. Iako je Milorad Pupovac nedavno tvrdio da su ga ubile ustaše u Jasenovcu što je njegova još jedna velika laž, čovjek je umro 12.05.1941. u Zagrebu i sahranjen u Mirogojskim arkadama. Sudbina je htjela da umre u frankovačkoj državi, a cijeli život najviše se borio protiv frankovaca. Hrvatsko- srpski odnosi su se jako pogoršali od 1881. godine uključivanjem Vojne krajine u Bansku Hrvatsku, a posebno su se zaoštrili u vrijeme banovanja Khuena Hedervarya. Bilo je to vrijeme kada Nikola Stojanović u Srbobranu tiska velikosrpski uradak „Do istrage vaše ili naše", a u Jasenovačkoj Posavini dogodila su se i prva ubojstva Hrvata od strane Srba. Odnosi su se i dalje zaoštravali a u vrijeme Kraljevine Jugoslavije u Uštici i Jasenovcu se osnivaju četnička udruženja.

U knjizi se dalje opisuje osnutak Sabirnog i radnog logora Jasenovac i to u industrijskim objektima Lazara Bačića u koji je još 1937. ušla jugoslavenska kraljevska vojska, a poslije sloma Kraljevine Jugoslavije ulazi vojska NDH gdje od kolovoza 1941. egzistira logor Jasenovac.

Autor spominje tzv. Valerijanov memorandum kojeg su tvorci velikosrpski krugovi na čelu sa SPC, a nažalost prihvaćen je i od komunista. U inozemstvo ga je iznio Miloš Sekulić te je njime cijelo vrijeme mahala kraljevska izbjeglička vlada nastojeći ocrniti hrvatsku državu kao genocidnu tvorevinu. Memorandum je tiskan u emigrantskom listu Srbobran u SAD-u a objavljen je i u New York Timesu.

Autor dalje govori o postojanju poslijeratnih logora do 1948. za nepoćudne Hrvate i Nijemce, a do 1951. za informbirovce, a to zaključuje na temelju mnogih dokumenata i ljudi koji su bili svjedoci tog vremena te o mnogobrojnim žrtvama tog razdoblja.

U knjizi se govori i o poslijeratnim iskapanjima s ciljem utvrđivanja broja ubijenih, prije svega zbog reparacija prema Njemačkoj, godine 1946., 1950., 1957., 1964. te 1984. godine. U dokumentu od 27. lipnja 1964. s potpisom Vide Bradar, Antona Pogačnika opisuju se iskapanja na desnoj i lijevoj obali Save i

predmeti koji su pronađeni u grobnicama. Sveukupno do sada i na jednoj i na drugoj strani rijeke Save pronađeno je sveukupno 725 kostura, a pronađene stvari u grobovima su sljedeće: Žlice, emajlirane posude, češljevi, porculanske šalice, boce, pleteni koševi, pokrivači, džemperi, vunene čarape, muška odijela, muške cipele, čizme, zlatnici, novac, dječje cipelice, četkice za zube, šalovi, kišobrani. Partizanski književnik Vjekoslav Kaleb u jednom razgovoru je rekao da je u Jasenovcu stradalo najviše Hrvata. Tajnik SUBNOR-a Jugoslavije Drago Milanković na sjednici Predsjedništva SUBNOR-a NRH rekao je : „Treba voditi računa o tome da u Donjoj Gradini nisu samo naše grobnice, nego ima tu njemačkih i ustaških grobova". Postavlja se pitanje zašto Tito nije nikada posjetio Jasenovac. Od šezdesetih godina gradi se mit o Jasenovcu, on je kulminirao devedesetih godina u službi velikosrpske propagande i agresije na RH i BiH, a on u kontinuitetu traje i danas, a nažalost prihvaća ga i naša vlast, a realizira se kroz agresivnu promidžbu Memoranduma II i Srpskog Sveta (Filmovi) s dugoročnim ciljem ostvarenja jedinstvene srpske države- Velike Srbije u kojoj će živjeti svi Srbi, ali na račun okolnih zemalja i naroda, od Gevgelije do Triglava.

Ante Vukšić, prof.

This entry was posted on Friday, July 9th, 2021 at 10:35 am and is filed under Aktualno, Domoljublje You can follow any responses to this entry through the Comments (RSS) feed. Responses are currently closed, but you can trackback from your own site.